
GMÜND
SUPERLIGHT ZA
DRAGE GRAĐANE

SIMO MRAOVIĆ

○

U vrijeme kada su Ivica i Marica.
Bili jedini ljudi na Zemlji.
Kad je voda bila pitka.
A zemlja mirišljava i slatka.
Njihovo su potomstvo.
Bili sinovi Kićo i Mišo.
Ostaje nejasno tko su bili ljudi.
Iz čijeg je mnoštva Kićo odabrao ženu.
Nakon što je ubio Mišu.
Znači li to da Ivica i Marica.
Ipak nisu bili jedini ljudi na zemlji.
Niti su njihova djeca.
Sinovi Kićo i pokojni Mišo.
Jedini ljudi koji su se pobili na smrt.
Sve je tako nejasno, a jednostavno.
U patnji i neznanju.

13

I

Uzmi život moj!
Pjevala je dalmatinska klapa,
a ja sam te lijepo prosio.
Njihao sam se kao grana na vjetru.
Šumio kao more.
Onda se pojavila tvoja majka.
Spustila se helikopterom iz viših sfera.
U pratnji dvije stotine anđela.
Rekla je, ne dam te za skitnicu.
Suknula je vatra prema meni.
Baš je bilo toplo.
Pa sam dobio opekline.
I po koji šamar.
Zato što volim šatore!
I madrace na pumpanje!
I žicanje!
Uzmi život moj!
Pjevala je dalmatinska klapa,
a ja sam te lijepo prosio.

Dok sam kuhao punjene paprike.
Razmišljao sam o tvojoj puti.
Tvoje pregibe od svježeg povrća.
Mirisao bih i ljubio do smrti.
Maštao sam kako u sjeni stabla.
Tek jedan tračak sunca.
Klizi niz tvoja leđa.
I pješčane tragove.
Na nožnim prstima.
Ubija me pomisao da me varaš na moru.
Zato o tebi mislim samo lijepo.
Osim ako me netko ne probudi.
Dodirom iz ovih maštarija o tebi.
Nikada neću dignuti pogled.
Otvoriti oči.
I napraviti novi korak.
Ostat ću ovako zaljepljen nad loncem.
U kojem se kuhaju punjene paprike.

Umorni uvijek liježemo u krevet.
Pauk Maksimilijan zna.
U našoj se sobi ne gasi svjetlo tako brzo.
Maksimilijan šuti i plete mrežu.
Iznad desnog prozora u kutu.
Naša spavaća soba njemu je čitav svijet.
S moje strane kreveta.
Hrpa je časopisa i knjiga.
S njene strane kreveta je mineralna voda,
budilica, svjetiljka i naramak knjiga.
Na njemačkom i francuskom jeziku.
Kad god legnemo u krevet.
Nemamo više snage.
Svezan težinom i nepokretnošću.
Iznad naših glava spava.
Krpni psić koji to sve razumije.
A mi ga uzimamo za ozbiljno.
I tonemo u snove.
U tim snovima.
Nikada nismo zajedno.
Putevi se mimoilaze.
Drugi ljudi prolaze.
Druge zemlje obilazimo.
Ali javimo se jedno drugom.
Tako do jutra.

Sve sam izgubio.
Ne znam gdje mi je osobna.
Gdje su mi ključevi.
Gdje mi je novac.
Gdje mi je pamet.
Gdje mi je vjera.
Ne znam kako se zovem.
Koliko sam visok.
Koliko sam težak.
Koliko sam star.
Ne znam gdje sam.
A ne znam ni tko sam.

Sve sam izgubio.
Ne znam tko mi je žena.
Gdje mi je dom.
Gdje radim.
Koliko sam glup.
I prezirem Boga.
Ne znam tko su mi prijatelji.
Zašto sam tako sam.
Tako lagan.
I tako zelen.
Ne znam gdje sam krenuo.
I gdje ću stići.

A svaku noć te sanjam.
Loviš me u križima.
Nježno me primiš kao propuh.
Bacaš me po krevetu.
Ja cvilim, trzam se na udici.
Jezivo se derem u nadi.
Da ćeš me čuti i probuditi.
Iz noćne more kojoj nema kraja.
Ali ovih noći nema te u krevetu.
Nema te da me probudiš i spasiš.
Da se oznojenog lica dignem.
I produžim prema kupaonici.
Sam sam, a ispod zvjezdane noći.
Stoji ova kuća u kojoj samujem.
Urlam u snovima.
Cvilim kao da me kolju.
Svaku noć do zore.
I nikako da umrem.
A svaku noć te sanjam.
Pa sam jako umoran.

Ipak si živa.
Nije mi krivo.
Što si dio mog svijeta.
U tmimi dok se skrivam.
Od špijunskih satelita.
Dosta sam ružan.
Ruke i noge mi trnu.
Bazdi mi iz usta.
Bole me kosti.
Bojim se zaspati.
Ali grije me pomisao.
Da sve to nije uzalud.
Ipak si živa.
Pa kako nam bilo.
Ni drugima nije lako.

Kad se vratila s dalekog puta.
A bila je u Parizu.
Vratila se bez srca.
Izgubila ga u bezbrojnim.
Pariškim ulicama.
U zagrljajima i poljupcima.
Crnog ljubavnika.
Kad se vratila.
Samo se sklupčala kao jaje.
I bila je očajna.
Toliko očajna.
Da se htjela ubiti.
Znao sam što treba.
Namazao sam se do pasa.
Svjetlucavom kremom.
Stavio sam na glavu crnu čarapu.
Nacrtao sam tanke brkove i jareću bradu.
A na prsa znak crvenog križa.
Tako sam pjevao i plesao.
Dok nisam izmamio prvi osmjeh.
Morao sam se propisno glupirati.
Da bih opet pronašao.
Njeno izgubljeno srce.

Mogla si se udati.
Bilo bi nam bolje.
Mogla si roditi.
To bi bilo lijepo.
Zajedno bi cmizdrili.
Onda bi bolje vidjeli.
Više bi osjećali.
Mucam u tami.
Bez igdje ikog.
Ni ljubavnice.
Ni prijateljice.
U tom strašnom času.

Znaš mene kakav sam.
Ne mogu dugo biti u depresiji.
Rekla si da prokleta vrijeme.
Liječi sve boli.
No za mene.
Nema više vremena.
Prehlađen sam od ljubavi.
Drogiram se tako cijeli dan.
Vitaminima.
I predmnijevam.
Znaš mene kakav sam.
Ne mogu dugo biti u depresiji.

Sasvim smo zreli ljudi.
I možemo o tome govoriti.
Ali nemojte to prenositi dalje.
Uglavnom čula sam.
Oni su potpuno različiti.
Ona je bijela.
Ima noge i ruke.
On je crn.
Ima ruke i noge.
Ona je mlada.
Kažu joj oči on je star.
Škripe mu zubi ona je lijepa.
I još više on je ružan.
I još manje.
Nabrajati bi tako mogli.
U tome je njegova nesreća.
I njena ravnodušnost.
Volio je što ga je prevarila.
I što su se žarko voljeli.
Ona i njezin ljubavnik.
Mislio je.
Vratit će mu se poslije.
Čista i plemenita.
Sasvim smo zreli ljudi.
I možemo o tome govoriti.
Ali nemojte to prenositi dalje.
Je l' on malo glupav?

II

Joj što volim piti votku.
Ubijem se ko svinja.
Ko vepar.
Rokćem ispod stola.
Pokazujem kitu naokolo.
Srećom svi su oko mene pijani.
Isto su se ubili ko svinje.
Pa kad vide moju kitu.
Nazdravljaju.
Nazdravljaju.
I cerekaju se.
Sretni su jer se sutra.
Neće ničega sjećati.
Blažen bio.
Noćni klub Limb.
Njegova snoviđenja.
Razdraganost.
I votka.

Kažu znanstvenici.
Da su vrijeme i prostor beskonačni.
I da nikada neće prestati postojati.
Iako beskonačnost nitko ne može pojmiti.
Također, kažu znanstvenici.
Da posjeduju snimke.
Na kojima se sudaraju dvije galaksije.
Naša Mliječna staza, o lijepa li imena.
I susjedna Andromeda.
Također će se, kažu.
Sudariti za 4 milijarde godina.
Mislim.
Naša i susjedna galaksija.
Gledam u šalicu iz koje sam.
Maločas pojeo sladoled.
Ipak, polako i neumitno.
Odlazi sve u kurac.
Kažu znanstvenici.

Nije mi bilo druge.
Morao sam otputovati daleko.
Kad sam došao u austrijske planine.
Nisam mogao dalje.
Ljudi su se sažalili na mene.
Pustili su me u staru kuću.
Na groblju je kuća stajala.
Postao sam čuvar groblja.
Tako dobro sam čuvao groblje.
Da u vrijeme dok sam bio u Gmundu.
Nitko nije umro.
Onda me jednog dana.
Dok sam išao u mjesto na kavu.
Pozvao domaći svećenik.
I u povjerenju rekao.
Sine.
A da se ipak vratiš tamo.
Odakle si došao.
Nama ovdje kvariš posao.
I nema neke koristi od tebe.
A koliko čujem.
Ona te ipak možda malo voli.
Bolno i ponosno.
Stoga pamet u glavu.

Ona je tamo sretna bez njega.
U njegovom stanu.
Čitala je u modnom magazinu.
Da joj srce pripada višim sferama.
Da se i dalje nosi trapez.
Da će proljeće biti predivno.
Da je spremna za novu i veliku ljubav.
Da mora uzimati vitamine i prozac.
Jer je proljeće opasno vrijeme.
Kad srce voli biti tužno.
Kad god pada kiša.
A na sjevernom balkonu.
Jedna je golubica savila gnijezdo.
Pa sad njih dvije strijepe.
Oko budućih ptica.
Toliko je ponosna na tu pticu.
Što se prikrala našem balkonu.
Drži da je to dobar znak.

Nju uopće ne zanimaju.
Svjetske teme.
Svjetska sranja.
Svjetske laži.
Iako me ne voli više.
Sjedi na balkonu.
Puši cigaretu.
Pije kavu.
I čita moje pjesme.
I pita se.
Da li sam ikad voljela tog čovjeka.
Osim toga.
Ako je istina da me toliko voli.
Gdje su te ljubavne pjesme.
Koje je napisao o meni.
Nema ih.
Eto.
Zatvorila je knjigu.
Sunce je ljubi po licu.
A ona je ispuhala dim.
Popila gutljaj kave.
I uzela modni magazin.

Jasno vam je dragi građani da ne mogu.
Pisati o seksanju.
Jer mi je srce slomljeno.
Ne tajim da bi volio nešto kresnut.
Neku bundevicu ili ovčicu.
Ružu, Jelu ili smreku.
Ali toliko sam poginuo.
Prilikom ove ljubavne nesreće.
Da mi se više uopće ne diže.
Čak ni ujutro.
Kad se cijelom svijetu diže.
Tako dok patim.
Sve je to povezano.
Sa srcem i s dušom.
I iako su mi mnoge rekle.
Da nemam ni srce ni dušu.
Ispada da sam ipak ljudski stvor.
Imam i srce i dušu.
Ali nemam onu stvar.

Nas par staraca.
Sjedimo pored rijeke.
Koja prolazi kroz Gmund.
Hansu se nije dignuo četrnaest godina.
Adolfu sedam ljeta.
Kristijanu dvije ljute zime.
A meni dvadeset i sedam paklenih dana.
Hans kaže za tebe još ima nade.
Adolf kaže klin se klinom izbija.
A Kristijan kaže.
Dok je bacao kamenčiće u vodu.
Trebao si otputovati još dalje.
Mi smo ovdje isto u komi.
Onda je Hans počeo zavijati.
Kao da ga je ujela zmija.
Kojih ima mnogo u rijeci Malta.
Vidio je u Kleine Zeitungu.
Reklamu u kojoj slavni Pele.
Hvali pakovanje od četiri.
Plave viagre plave kao nebo.
Kad se oduševljenje stišalo.
Šutke smo gledali u Maltu koja teče.

Lako je biti mlad.
Odeš u black out.
Smrtno se zaljubiš četiri puta.
Prometni udes ne osjetiš.
Lutaš od nesreće do nesreće.
Upoznaš mnogo ljudi.
Tjeraju te na pravi put.
Bodre te.
Opominju.
Ne možeš ih dobro razumjeti.
Jer iz njih govori strah.
I baš te briga za pravi put.
Dok jednog dana ne upoznaš.
Taj magični strah.
Koji te prvo spusti na zemlju.
A onda ispod nje.
S onog svijeta govoreći.
Ne treba se obazirati.
Koliko god velik bio.
Strah.
Ali treba se držati puta.

Kad mi se rodila kćer.
Više nisam mogao spavati.
Probudio sam se.
Kad mi se rodio sin.
Više nisam mogao jesti.
Ostao sam gladan.
Kad mi se rodila majka.
Izgubio sam se u gradu.
Sve dok nisam ugledao fontanu.
Kad mi se rodio otac.
Zalutao sam u šumi.
Pojele me divlje zvijeri.
Kad mi se rodila sestra.
Dobio sam prve zube.
Pao sam na glavu.
Kad mi se rodio brat.
Išao sam srat.
Pa u rat.
Kad mi se rodila prva žena.
Trčao sam za njom.
I slomio nogu.
Kad mi se rodila druga žena.
Igrao sam nogomet.
I strgao koljeno.
Kad mi se rodila treća žena.
Predskazano je da ulazimo.
U vrijeme masovne pogibije.
Jednom kad je poziv odaslan.
Nije lako preživjeti doručak.
Dok stara shema svjetluca na nebu.
I luna se rađa ispunjenim lukom.
Neka priđe golišava i treća.
U stanju zdravlja i sreće.

Naglo sam prestao sanjati.
Dobio sam atrofiju mišića.
Od tolikog sanjanja.
Navečer sam se otrovao duhanom.
A ujutro sam počeo vježbati.
Krenuo sam oko Gmunda.
U potragu za čudom.
Ne tajim.
Nadam se i kamenu mudrosti.
Šetao sam uz rijeku.
I bolno se sagibao.
Prošli su konjanici.
I ja sam našao prvi kamen.
Onda su me stigla četiri klinca.
Dali su mi drugi kamen.
Popeo sam se gore u šumu.
Našao sam treći kamen.
A pred ulazak u zamak.
Našao sam divan kamen.
Raspolovljen na dva dijela.
Da nije bio raspolovljen.
Bio bi to možda kamen mudrosti.
Ovako sjedim u drvenoj kući.
I mudrujem kako da ga spojim.
Ali ne vrijedi.

Više mi nije hladno u kući.
U Gmundu.
Ima mnogo lijepih žena.
I sve guraju djecu u kolicima.
Ima i starih a lijepih žena.
I muževi ih grle i ljube.
Svakovrsnih žena ima.
Milina je piti kavu popodne.
Na jedinom trgu u tom gradiću.
Ali sve su zauzete.
Oćeš moju pita Hans.
Eno je u Meksiku.
Ne hvala odgovorim.
Hoćeš moju pita Adolf.
Eno je kod Petera a taj će te.
Ubiti iz dvocjevke čim joj mahneš.
Ne hvala odgovorim.
Polako te prolazi kriza pita Kristijan.
Ma ne još uvijek sam impotentan.
Momci su glasno odahnuli.
Pa su pozvali Mariju da nam donese pivo.

Hodao sam po Gmundu.
Dvadeset minuta.
Prošao sam ga.
Uzduž i poprijeko.
Puste uličice.
Nigdje nikog.
Tamo na periferiji.
Koja je udaljena nekih.
Pet stotina metara.
Žena i muž obrađuju vrt.
Sunce je pržilo.
Stavljam kapu na glavu.
I sunčane naočale na oči.
Sad bolje vidim.
Prolazim pored crkve.
Otvorena je pomislila.
Srest ću ovdje ljude.
Ionako čujem zvonara.
Svaki dan i svaku noć.
Skidam kapu i sunčane naočale.
Ulazim u crkvu.
Nigdje nikog.
Samo sveci.

Već pristojno heklam.
Čudnu mješavinu jezika.
Kad bih ostao u Gmundu.
Još dva mjeseca.
Prebacio bih se na čisti njemački.
Učim jezik pasivnom metodom.
Pred zoru legnem u krevet.
I odvrnem radio.
Da riječi ulaze u podsvijest.
Također i agresivnom metodom.
Učim napamet tekstove na njemačkom.
Bez razumijevanja.
Također svaki dan na kavi.
Pročitam dva koruška dnevnika.
Od prve do zadnje stranice.
Makar ništa ne razumio.
Ali razumijem.
U principu.
Sve je isto kao kod nas.
A kad dođu.
Hans Adolf i Kristijan.
Razgovaramo o nogometu i politici.
I o ženama.
Naravno.

Gmund je na 740 metara nadmorske visine.
Prvih sam dana spavao i po noći i po danu.
To je od našeg zraka, rekli su mi.
Onda sam dobio strašan apetit.
Još više sam spavao.
I još više sam jeo.
To je od naše vode, rekli su mi.
Onda je došao Uskrs.
Probudio sam se.
Padala je kiša.
Nisam bio gladan.
Nisam bio žedan.
Bio sam posve sam.
Što i nije ugodno.
Nazvao sam djevojku.
Koja mi je dala nogu.
I sada živi u mojem stanu.
Ali nije bila doma.
Složio sam malo špeka.
Malo starog luka.
Jedno kuhano jaje.
I legnuo u krevet.

Kad sam sreo velikog pjesnika.
Prije pet godina u pothodniku.
Jer pothodnik je mjesto.
Na kojem ćete sresti.
Sve ljude koje trebate.
I sve ljude koje ne trebate.
Rekao mi je: Vi sličite na propast.
Zatečen sam progutao slinu.
Umjesto da pljunem.
Pogledam ga u oči.
Vidim, ne laže.
A osmjeh na njegovom licu.
Odavao je nadmoć.
Nekoliko mjeseci kasnije.
Potukli smo se u Ribnjaku.
Još sam ga nekoliko puta.
Vidio u pothodniku.
Vidio je i on mene.
Iako je gledao u drugu stranu.
Njegovo proročanstvo se ostvarilo.
I više mu nisam bio potreban.
Uvijek se pitam.
Da li je on zbog toga sretniji.
Ili mu je još gore nego meni.

Edo i ja imamo svaki svoj život.
On ima porodicu.
Ja imam akvarij s ribicama.
Na tržnici u Utrinama.
Razmjenjujemo životno iskustvo.
On meni da je popravio auto.
Ja njemu da sam očistio akvarij.
On meni da je kupio.
Govedinu za pašticadu.
Ja njemu da sam kupio.
Malo blitve za ribice.
On meni da mu sin igra karate.
Ja njemu da umočim prst u akvarij.
Pa čekam da me jedna od ribica ugrize.
Tako popijemo kavu dvije.
On me u stvari ne voli.
Jer drži da sam konkurencija.
Ja njega isto u stvari ne volim.
Jer držim da je isto konkurencija.
Ali i jedan i drugi smo zadovoljni.
Što možemo s kolegom.
Popiti kavu i uzdržati se.
Od ogovaranja i svađa.

Cijeli Zagreb zna.
Da smo djevojka i ja.
Prekinuli našu vezu.
I cijela Hrvatska.
I ovdje u Gmundu to znaju.
I u cijeloj Austriji.
Evo baš se javio Peter Turini.
I Walter Marija Stojan.
I Sead Muhamedagić.
Svi kažu da im je jako žao.
Posebno su me ganule.
Dubravka Ugrešić
Tatjana Gromača
I Irena Vrkljan.
Stvarno ne bi bio red sad.
Da opet prohodamo.
Ali bivša djevojka je rekla.
Da bi možda trebali sve zeznuti.
Makar na sedam dana.
Stislo me nešto u grudima.
A onda je poklopila slušalicu.

Ne bavite se umjetnošću.
Dragi građani.
Ako niste spremni na.
Omalovažavanje.
Vrijeđanje.
Prezir.
Mržnju.
Ljubomoru.
I impotenciju.
Ne bavite se umjetnošću.
Dragi građani.
Ako niste spremni na.
Promiskuitet.
Alkohol.
Drogu.
Brzu hranu.
I nemiran san.
Ne bavite se umjetnošću.
Dragi građani.
Ako niste spremni.
Uzalud.

Krijem se ovdje u Gmundu.
Kao ratni zločinac.
Ne javljam se na telefon.
Ako netko zvoni na vrata.
Ne otvaram vrata.
Ne izlazim van iz drvene kuće.
Sjedim za stolom.
Ispod prozora.
I tonem u duboku depresiju.
Tonem u ponore pakla.
I u lijepu našu.
Tonem 80 000 milja ispod mora.
Makar ovdje nema mora.
Tonem u duboku depresiju.
A tamo anđeli puštaju.
Starinsku filmsku glazbu.
Ne bi vjerovali dragi građani.
Kakva mi je to utjeha bila.
Kad sam dotaknuo dno.

Dok sam se izvlačio iz depresije.
Mislio sam da nema pravog izlaza.
Iz tog vrtloga.
Koji mi je kršio.
Ruke i noge.
Davio me.
Stezao oko pasa.
Gurao mi prste u oči.
Bojao sam se.
Da me ne ugrize za srce.
A onda me ujeo za desnu klijetku.
Pa za lijevu.
Zaderaao sam se od boli.
A vrtlog je zastao.
Da sam znao da dernjava ima.
Terapeutski učinak.
I da je depresija alergična na dernjavu.
Derao bi se cijelo vrijeme.

Kad je Konstantin Kavafi.
Vodio ljubav sa svojim dečkom.
Iznad Aleksandrije niotkuda.
Stvorila se ptica Fenix.
Kad je Charles Baudelaire.
Vodio ljubav sa svojim dečkom.
Iznad Pariza niotkuda.
Stvorila se ptica Fenix.
I jedan i drugi su se pri tom.
Nadimili hašiša.
Pa prije nego što im se sfinkter zgrčio.
Bili su svjesni ljepote.
Iznad njihova grada.
I u njima samima.
Osim toga.
Nisu imali problema s impotencijom.
To su bili najnadareniji pjesnici.
Iskreno im zavidim.
Pogotovo na hašišu.

Da je ovo dobra poezija.
Ne bi nam bilo zabavno.
Sve o dobroj poeziji.
Objasnit će vam profesor.
Na Filozofskom fakultetu.
U Zagrebu.
Reći će vam ne kvarite oči.
Ne čitajte Mraovića.
Čitajte moje pjesme.
A kad mu je Milanja rekao.
Da će napisati negativnu kritiku.
Njegove zbirke pjesama.
Profesor je zavapio kolegi.
Nemojte profesore!
Molim vas!
Nemojte nikako!
Zato što si izmolio šutnju.
Evo ti pa čitaj.
I uživaj.
U svojoj slavi.

Stajala je nasred sobe.
Gledala kroz prozor.
Oštar pogled kao dalekozor.
Skinula je žutu majcu.
I bacila na sofu.
Pidžamu donji dio plavu.
Sfrkala na pod kao puža.
Čarapice je pomirisala.
I metnula na stol.
Gdje smo držali noge.
Dok smo gledali film.
Sam u kući.
Na tim nožicama i butkama.
Od divlje srne.
Plesala je i pjevala naga.
Kad se umorila.
Nazvala je telefonom.
Muškarca kojeg mrzim.
Pustila je vodu u kadu.
Umočila je u nju mirisne soli.
Šapnula mi je.
Čuo sam to izdaleka.
Ne volim te definitivno.
Dok je depilirala nožice.
Odlučila je neće stati.
Da bi bila ljepša.
Još će i gladovati.

Oprao sam veš u Gmundu.
Pa ga sušim nasred sobe bola.
Otišao bih na kraj svijeta.
Da imam vozački i kola.
Na vrata zvone.
Kristijan Adolf i Hans.
Otvaram vrata mrk i tašt.
Oni se podlo cerekaju.
I odmotavaju crni plašt.
Kupili su mi.
Gumenu damu na napuhivanje.
I sanduk dobrostojećeg piva.
Puštam drugove u potkrovlje.
Ako ni zbog čega drugog.
Popit ćemo sve te pive.

Sanjao sam dragi Bože.
Kartamo nas dvojica.
U novom stanu.
U kojem stanuje.
I djevojka koja mi je.
Dala nogu.
Ti me pitaš do kada ću ja tako.
U stanu s djevojkom koja me ne voli.
A ja zurim u svoje karte.
Nemam niti jednog aduta.
Nemam niti asa.
Niti kralja.
I pogledam nemoćan u tvoje lice.
I vidim da ti vidiš.
Sve moje karte koje nemam.
I još mi postavljaš pitanja.
Na koja nemam odgovor.
A ona stoji naslonjena na vrata.
Obasjana safirima smaragdima.
Dijamantima tako sitnim da se cakle.
Biserima tako velikim pa se srame.
I kao da me grije njena svjetlost.
I stišće me slatko u grlu.
Preslatko pa mi je malo muka.
A i karte mi ne idu.

Često mi Bog navraća.
Dok sam ovdje u Gmundu.
Jer je mirno.
Jer je tiho.
Groblje ispod moje kuće.
A i crkva je u blizini.
Pa kad god zazvoni.
Bog pogleda na svoj sat pa kaže.
Kasne.
Ili.
A.
Uranili su.
A dragi moji građani.
Kako lijep sat ima.
Ispruži on ruku.
I kao da na njoj nema ništa.
A onda kad pogledam tamo.
Gdje bi trebao biti sat.
Prvo zablista nešto nalik vatrometu.
Potom se iskre prorijede.
Ostane malešan stup.
Iznad kojeg se digne malo sunce.
I sjena malešnog stupa.
Pokaže točno vrijeme.
Sunce tad padne.
Sve prekrije mrak.
I sat mu nestane s ruke.

Pitam dragog Boga, tako.
Da li je Isus Krist stvarno njegov sin.
A on kaže.
A nije mi kćerka.
Pitam ga da li je čitao.
Majstora i Margaritu od Bulgakova.
O da čitao sam, divna knjiga.
Pitam ga da li postoji život poslije smrti.
Kaže, saznat ćeš na vrijeme.
Pitam ga kako je to tehnički izveo s Marijom.
Bog se nasmješi, kaže, s ljubavlju.
Shvatio sam da je besmisleno.
Postavljati pitanja.
Čovjeku koji zna sve odgovore.
Šutili smo tako do zore.
Koji put smo se smješkali.
Koji put grohotom smijali.
Pred zoru ja sam zaspao.
A on je tiho otišao.

Ludim od samoće.
Ovdje u Gmundu.
Pridem prozoru.
I vidim.
Groblje svijetli u mraku.
Kao mali grad.
Dva je u noći.
I jedino sam ja budan.
Slušam lokalnu radio stanicu.
I čitam Mircea Eliadu:
"Po istim činima
zbog kojih neki ljudi
gore u Paklu
milijunima godina,
yogin stječe
svoj vječni spas".
Tad zatvorim knjigu.
Ugasim svjetlo.
I sjetim se one Ujevićeve.
Prije nego zaspim od samoće.
"Noćas se moje čelo žari
Noćas se moje vjeđe pote"
Budim se u pet ujutro.
Tako sam žedan.
Otvorim slavinu nema vode.
Odem u kupaonicu nema vode.
Otvorim frižider.
Nema vina nema mlijeka.
Otvorim ormarić nema soka.
Pogledam kroz prozor.
Sve gori.

Tamara je moja prijateljica.
U Zagrebu.
Rodit će ovih dana.
Slavica će rodit najesen.
Također će i Nevenka rodit.
A Branko će se oženit.
Jer će i njegova cura.
Ostat u drugom stanju.
Ali to zna samo Branko.
Rekao mi je preko telefona.
Osim toga.
Čujem.
I moja sestra će opet rodit.
A i njena najbolja prijateljica.
Inače jedanput kad smo pekli roštilj.
Teta mi je rekla da je baš glupa.
Jer trebala je rodit barem još dva puta.
Sve su to lijepe vijesti.
Dok samujem u Gmundu.
Rađa se novi svijet.

Jučer sam bio kod Lisse na čaju.
Ona je slikarica ovdje u Gmundu.
Igrao sam se s njenim sinom.
Rodio se iz prvog braka.
Navlačili smo staru haljinu.
Još sam pravio grimase.
A on je razdragano ciktao.
Za stolom je sjedila djevojčica.
Ona je prvo dijete.
Lissinog sadašnjeg muža.
Koji je skulptor.
Djevojčica je gledala.
Kako se dječak i ja igramo.
Smijala se i pokrivala je lice rukama.
Misli da je već velika.
A isto bi se igrala.
Lissa je u naručju imala.
Malog Rolanda kojeg je rodila.
Prije šest-sedam mjeseci.
Djetešce se tako smješkalo.
I nije se dalo.
Od Lisse i Lissine cice.
I Lissa se neprestano smijala.
Danas cijeli dan razmišljam.
O toj obitelji.
I pijem kavu.

Mrtav pijan gore u zamku.
Upoznao sam Rusa fotografa.
U Gmundu je tri mjeseca.
Pričali smo na ruskom o Barbatu.
Na njemačkom o turizmu.
I prirodnim ljepotama.
Na engleskom o vremenu.
I sve to u pet minuta.
Rekao je da će svratiti na kavu.
Poslije su me mnogi u Gmundu pitali.
Da li sam upoznao Aleksandra.
Da.
Upoznali smo se gore u zamku.
Doći će na kavu.
I svi su zadovoljni odgovorom.
I kao da su nekako sretni.
Što smo se nas dvojica upoznali.
Iako Aleksandar.
Nikada nije došao na kavu.
Možda sam ga onako pijan.
Previše grlio i ljubio.

Nazvao me Cena iz Zagreba.
Kaže da je na Cvjetnom trgu.
Sad prije pola sata.
Sreo moju bivšu djevojku.
A to je saznao tako.
Što mu je ona rekla da.
Nismo više zajedno.
Sad sam već ljut ko ris.
Na svetog Nikolu Teslu.
Njegove bezbrojne.
Električne eksperimente.
I sve mobilne i čvrste telefone.
Danas imamo to što imamo.
Informacije kruže naokolo.
Kao gladni predatori.
Pogotovo one koje ne želimo čuti.
A baš sam se ponadao.
Da možda nismo raskinuli definitivno.
Još je rekao Cena da se preselio.
U Zagreb iz Samobora.
I da se moramo vidjeti.
Čim se vratim doma.
Jer zna on kako je meni.
Isto tako je bilo njemu.
Prije godinu dana.
A i sestra mu je bila.
Tri dana u Zagrebu.
Pa se vratila u London.

Draga Elizabeth.
Moja je domaćica.
Ovdje u Gmundu.
Dočekala me prvi dan.
Donijela je električni radijator.
Kad sam se smrznuo u kući.
I deku mi je donijela peti dan.
I starinski radio-aparat dvanaesti dan.
U vlasništvu njezina oca.
Nastavnika u mirovini.
Volio sam taj radio.
Jer onaj koji imam u ateljeu.
Hvata samo dvije stanice.
Navečer zapalim vatru u kaminu.
Skuham napitak od šipka i kamilice.
Sjednem za stol ispod prozora.
U kući iznad groblja.
Uključim radio-aparat.
Putujem od stanice do stanice.
Pa slušam Arape Japance.
Kineze Ruse Amerikance.
Nizozemce Argentinke i Brazilce.
Na prvom programu Hrvatskog Radija.
Radi Danijela Merunka.
U programu su sada.
Želje i pozdravi za mornare.
Izvješća gdje plove.
Svi ti brodovi.
A njihovi najmiliji.
Pozdravljaju ih u eter.

Pomirio sam se sa sudbinom.
Ulazim u jedini caffe pub.
I naručujem espresso.
Ta kava je moj glavni.
Društveni događaj u Gmundu.
Uzimam Kleine Zeitung.
Znam već napamet što piše unutra.
Pa brzo listam i tražim.
Izvješća s nogometnih terena.
S moje desne strane sjede dvije.
Dobrostojeće gospođe.
I žustro raspravljaju.
Pogledam desno i naglo spustim.
Pogled u Kleine Zeitung.
Čujem s lijeve strane neko mrmljanje.
Pogledam a ono ljudeskara.
Rumenih obraza s brčinama.
Koje rastu iz nosa.
I u onim hozntregerima.
Ili kako se to već zove od 150 kg.
Nešto mi je mrmljao coktao i dobacivao.
I trkao je nogom po mojoj stolici.
Mislio je da sam nova žena u gradu.
Bio je žestoko pijan i uspaljen.
Kao i ja neki dan.
Pošto ga nisam uopće primjećivala.
Uvrijedio se i vratio u planine.
A ja sam odahnula.

Točno u pet ujutro.
U Gmundu ptice počnu cvrkutati.
Neki kos se tako žali.
Da je pretoplo za ovo doba godine.
I da će ljeto biti pakleno.
Onaj drugi kaže da je glavno.
Da rijeka ne presuši.
Onaj treći se dere da je gladan.
Onda naprave krug.
Poseru se na pilanu.
Pa se vrate.
Sjednu na drvo ispod mog prozora.
Sutra selim u Salzburg.
Kaže onaj prvi kos.
Druga dva samo zašute.
Pogledavaju ga i misle si.
Bože.
Kako je hrabar.
Hajdmo zapjevat za sreću.
Kaže prvi kos.
Hajdmo zacvrkuću druga dva kosića.
Cvrkutali su kao da su.
Ludi od sreće.

Gledam taj kompjutor.
Znam da je ispred mene živi stvor.
O tome poetese i pjesnici.
Svakodnevno razgovaraju.
Inače volim pisati i rukom.
Iza kompjutora stanuje televizor.
On je prijenosnik uživo.
Svake, važnije nogometne utakmice.
Koji put služi za gledanje filma.
Ili širenje trača.
Ipak, vjerujte, bolje je sjediti u birtiji.
Tu je i muzička linija.
Zavodljiva pičkica.
Obgrlila je televizor.
Zvučnicima sinusne snage.
I mnogobrojnim nosačima zvukova.
Koji se tope jedan po jedan.
U ovoj užarenoj ljetnoj noći.
Nakon derviških ljubavnih pjesama.
Puštam dalmatinske ljubavne pjesme.
Fado, te na koncu.
Ono što ti voliš.
Ventilator stoji u desnom kutu sobe.
Puše i vrti glavom lijevo-desno.
Pokazuje homoseksualne sklonosti.
Video ga obožava.

Zar nije jedno od najboljih
koje postoji zato što nije
dobilo niti toliko koliko je.
Još danas je bilo ako već nije
onda niti neće jer je bilo na
zalasku kada su svi radovali.
Evo još jedanput su tu ovi
jer je danas dan kad nije.
A da su druga vremena
već je odavno poznato.
Zato nisu niti bili niti žele.
Tu je sada već nešto sasvim drugo u igri.
Kad provire ispod pokrivača.
Ti još uvijek spavaš.
Ako te poljube upali se radio.
Ako pristave kavu pali se svjetlo.
I ne bi vjerovali dragi građani.
I dalje smo svi u posve istom svijetu.

Nužno je predmnijevati.
Predmnijevam dakle jesam.
Dodirivanje nepoznatih područja.
Sveti je čin.
Stajanjem u redu.
Ponavljamo djela Božja.
Naš je život moguć.
Dok smo u milosti.
Izgubimo li ljubav.
Prema bližnjoj svojoj.
Život više nije moguć.
Kad se sruši sveti stup.
Sruši se naš svijet.
Umremo li na putu.
Prema zvijezdama.
Grad će opsjedati neprijatelji.
U more će se vratiti morska neman.
A brat će dignuti ruku na brata.
Uz pomoć svetih tajni.
Vratit ćemo se opet na Zemlju.
Istjerati neman iz mora.
Obraniti grad.
I nepoznata područja.
Dignuti stup.
I sagraditi kuću.

Pojaviše se nebo.
U vrijeme udvaranja.
I golemu vodu učini bonacom.
Na obali gdje se valjamo.
Iz duboka sna u rano jutro.
Leži mrtav zmaj.
Oderali smo zelenu ljušturu sjekirama.
Drobom nahranili ribe.
Nabili ga na veliki ražanj.
I pekli ga kao vola.
I žene su hodočastile s brda.
Donijele su gomolj umjesto kruha.
I ribizle umjesto vina.
Gledale su u naše sjajne odore.
Dirale su nas po kosi.
Kad smo vatre upalili.
Da otjeramo noćne magle.
I zabavljamo se preskakanjem.
Izašao sam iz plesnog kola.
Sjeo sam na panj pored žeravice.
Žar je plamtio u mojim očima.
Sve počinje ispočetka.
A ja nemam više snage za ljubovanje.
Samo kosti imam za sviranje.